Han synes, at hendes Moder er for meget for hende, og hun, at Videnskaben er for meget for ham, men imidlertid, Livet ligger Lys i Lys for dem begge, da de drager ud paa deres Bryllupsrejse.

Skildringen af deres Samlivs første Dage er saa fin og let og varm i Tonen, saa man hører Klokkerne i den gamle Stad Nürnberg ringe Solen op og er med dem, hvor de færdes i den prægtige Bjergnatur i Salzkammerguth. Men det varer ikke længe, førend de møder *Turisten,* som er den gamle, røde Mefistofeles i Nutidens almindelige graa Rejsedragt. Han interesserer Tom, og man forstaar, at han gør det, som man forstaar, at det er fængslende for Mænd, der studerer det samme eller har Gerning og Stilling tilfælles, at tale sammen. Trin for Trin drages Tom herved bort fra Erna og tilbage til sine tidligere golde Spekulationer.

Turisten har intet Standpunkt i nogensomhelst Tro eller i Kærlighed, alt er negativt, graat i graat, over hele Linjen.

Han eksperimenterer med alt, vender op og ned, saa at ingen Ting faa faste Omrids, og ægger og vækker Tvivlen og Grubleraanden ved sit evige »hvorfor«, og naar Tom er ved at blive klar over ham, forflygtiger han sine Paastande ved selv at erklære dem for Paradokser og Tankegymnastik: »Hvorfor skulde De og jeg ikke kunne gøre det samme, som Folk kalder, at Gud skaber? Hvad vil det sige? Rimeligvis ikke andet end en Slags kemisk Proces, hvorved uorganiske, døde Stoffer gaar over til at blive levende Organismer. De har jo Lyst til saadanne videnskabelige Eksperimenter, saa De skulde virkelig prøve, om De ikke kunde finde Løsningen. Gør Underet efter, saa er Underet forbi!«

»Ha ha! Saa De tror, den røde Fanden, med Bukkebenet og Hestehoven og Hanefjeren ned over Panden, De tror, han eksisterer endnu!«

»Nej, ikke just han — men maaske en anden:

Jeg tror, han kan skifte Ham med Tiden: En Gang var det Venus, en anden Gang Bacchus, saa blev det Dyd og Moral uden Tro, nu er det mættede, livslede Tanker, nu gaar Fanden omkring paa Listesko!«

Og Tom rives med. Han, som i sit Ægteskab har sat Liv ind i Verden, indretter sig et Laboratorium i Rom, hvor han Dag og Nat sidder og lurer paa det Moment, da Livsgnisten skal bevæge de uorganiske Stoffer, som han eksperimenterer med i sin Retorte, saa at Overgangen fra det døde til det levende sker.

Hans Hustru, hans Lykke, alt bliver til intet for ham i Sammenligning med hans Granskninger, Livet glemmes af Iver for at udspekulere Livsprincipet, — og saa gaar han, — fuldstændig sindssyg, — under i de taagede Lande. Han